

meget, at lade Randers Byraad vide, at det ikke har saa megen Forstand paa de Ting som de Videnskabsmænd, der have skrevet derom. Nej, man skulde have holdt paa de tidligere Beslutninger, thi det er flere Gange besluttet af Randers Byraad, at den gamle Bygning skulde af Vejen, og det er først, efter at de saakaldte Videnskabsmænd have udtalt deres Ønsker om, at den skulde blive staaende, at man har stablet den op til den Størvælske, som stet er, og saa har man været saa heldig at finde Ørenhøj og Fortaler for, at man skulde bevare den. Jeg kan forsikre om, at er der noget, man i Randers Byraad er forbauset over, saa er det, at det danske Folketing kan være saa villigt til at gaa med til en Sag som denne, hvor vi kæmpes om at kaste Pengene ud af Statskassen. Det er dog naturligt, at Statskassen saa hellere burde raade Bod paa forskellige andre Ting, som vi trænge mere til; men at man med rund Haand vil kaste Penge ud til en Sag som denne, der er saa slet, det har rigtignok forbauset Randers Byraad. Jeg kunde sige, at hvis man satte Pris paa at finde den Ting i Danmark, som var allermindst værdig til at ofre Penge paa, og man saa agtede at give sine Penge dertil, saa kunde man knapt inden for hele Landets Grænser finde noget saa slet som dette. Ja, de ville forstaa, mine Herrer, at det kunde synes, at jeg er lovlig streng i min Dom i denne Sag; men var jeg ikke saa godt inde i Sagen, og kendte jeg ikke saa godt til, hvad alle ønske i Randers By, saa vilde jeg naturligvis ikke have høvet at fremkomme med saadanne Udtalelser. Jeg er ganske vist ikke særlig Ørdsfører for Randers By's Interesser, men denne Sag angaar ikke blot Randers By, den gaar langt uden for, den bedkammer os alle. Naar men for ikke at opholde det høje Ting længere end nødvendigt, skal jeg kun gentage min indstændige Anmodning til dem om at stemme imod Bevillingen og ikke lade dem paavirke af, at det dog er et temmelig stift Stykke at gaa et helt Finansudvalg imod. Jeg kan saa godt forstaa, at man ikke gerne gør det, og jeg vilde selv trykke mig derved, hvis Sagen var noget mere værdig til at komme i Betragtning, end den er, men det er den nu ikke efter min Opfattelse. Det er dog heller ikke aldeles uhyørligt; jeg har i tidligere Dage været med til at gaa Finansudvalget imod — for ikke at tale om andre Udvalg. Det skal man ikke lade sig bestemme af. Og naar man saa lægger det til, som den ærede Ørdsfører oplyste, at flere af Udvalgets Medlemmer have haft Betænkelighed ved at gaa med til denne Bevilling, saa antager jeg, at

de ærede Medlemmer af Finansudvalget, som havde Betænkeligheder den Gang, ville slutte sig til os og stemme imod denne Bevilling; saa bære de sig rigtig ad; saa gøre de Randers By og os en Tjeneste, og derved ville de gøre meget bedre, end ved at følge Udvalgets Indstilling. Og vil man nødvendigvis af med Pengene paa en eller anden Maade, saa kunne vi jo se os om efter en anden Genstand, og hvad den end ogsaa bliver, saa vil den være mere værdig til at komme i Betragtning end denne gamle Kasse, saadan en Sag kunne vi nok finde. Saaledes ser jeg paa Sagen. At jeg ikke indblader mig paa de Grunde, som den ærede Kultusminister fremførte, det er begrundet i, at det egentlig i og for sig kun var en Gentagelse af, hvad de to Ørdsførere havde fremsat. Jeg skal blot til Slutning bemærke, at alene dette, at det er nødvendigt for tre, med den ærede Kultusminister i Spidsen, at lægge hele deres Veltalenhed i Bægtstaaalen i halve, for ikke at sige i hele Timer for at forsvare denne Sag, det turde maaste være det bedste Bevis paa, at det er en slet Sag. En god Sag lader sig forsvare i et Øjeblik, men en slet ikke, det sad jeg og tænkte paa i den lange Tid, da jeg sad og ventede paa, at Luren skulde komme til mig. Men det er saamænd ikke saa underligt, efter som Sagen i og for sig siger, at der skal en saadan Veltalenhed til for at saa Folk til at vide paa. Jeg skal nu standse og haaber, at om end jeg ikke har opholdt Tinget saa længe med denne Sag som de Herrer, der have talt for mig, maa dog vil tage Hensyn til mine Ord. Og hvis d' Hrr. ikke ere færdige med deres Overvejelser endnu, saa vil jeg bede Dem om at overveje, om De ikke ogsaa ville finde det rigtigst at gaa med til at stemme imod Finansudvalgets Indstilling paa dette Punkt.

Hvad de Videnskabsmænd angaa, som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds nævnte, saa turde dog Statsraad Melbølls Mening have lige saa stor Vægt i disse Sager; han har dog vistnok lige saa god Forstand paa de Ting som de andre Videnskabsmænd, der ere nævnte — og maaste lige saa meget som alle de andee til sammen. I alt Fald kan jeg se med mine Næghandsøjne, at han har set paa denne Sag med en god, sund Forstand, og derfor mener jeg, at vi ved at følge ham vilde bære os rigtig ad. Sa dermed skal jeg slutte, idet jeg haaber, at man denne Gang vil gaa imod Finansudvalgets Indstilling og stemme imod denne Bevilling, og jeg vil anbefale, at man anvender disse Penge paa